

Forfatter: Oxen, Peder

Titel: BREV TIL: Gyldenstierne, Mogens FRA: Oxen, Peder (1558-06-15)

Citation: Oxen, Peder: "BREV TIL: Gyldenstierne, Mogens FRA: Oxen, Peder (1558-06-15)", i *Breve til og fra Mogens Gyldenstjerne og Anne Sparre (1. bind)*, TRYKT HOS NIELSEN & LYDICE (AXEL SIMMELKIÆR), s. 429. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-000743146-001-shoot-L0007431460010330.pdf> (tilgået 04. april 2024)

Anvendt udgave: Breve til og fra Mogens Gyldenstjerne og Anne Sparre (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Gisselfeld, 15. Juni 1558.

Peder Oxe til Mogens Gyldenstjerne.

Da Kongen har stævnet ham i to Sager, om hans Regnskaber og om Misbrug af hans Len, beder han Mogens Gyldenstjerne tale med Kongen m. fl. derom og undskynde, at han ikke selv kan møde. Hans Brøder Eskil vil tale nærmere med ham derom.

Wennliig helssenn nu och altiidtt forssenndt mett wo[r] herre. Kiere her Mogens, sönnerliig gode wenn, nest myn wennliig tackßiigelsße for allt gaatt giiffuer ieg t[liig] wenligenn tiill kennde, att som kon. mt., myn naadiste herre, haffuer nu steffnet meg att møde wdj Nyborii thenn threttinde junij for thuenne aarsßager, thenn første for nogenn mangell skyldtt, som skulle finndis wdj the regennskaff, som nu bleff hørtt wdj Kiøpnehaff[n], t[he]tt [andett] att ieg haffuer bruckt the forlenningger, ieg haff[ue]r [h]affftt wdj pannth, widere, endt mynne forlenings breffue indholler, kierre her Mogens, regenskaffwen att ther finndis nogenn mangell, daa ærre schrifffuerne. 430 och fogdernne tiill stede dere, ßaa ieg forbeer meg, de skulle ßuare der tiill, epther thj the haffue raadett ther for, och jeg haffuer ßetth dennom der paa kon. mt. wegne epther kon. mt. befallinng. Er der och noge[t] kommett tiill mitt gaffn, wiill ieg gierne staa der tiill retthe for, som ieg forbeer icke skall finnd[is]. Om ieg skulle haffue bruckt mynne len wiiere, endt mynne pantte breff formelder, det ieg wiistett, huor ieg der wdj haffde forsbett mig, wiille iegh gernne wnderdanlig retthe meg moedtt konn. mt.; der och kon. mt. kandt bettencke hoss siig, att myn bryst finndis, att epther thij thett haffuer werrett mitt brugeliickt pannth, att ieg der offuer haffuer wiiere bruckt dett, endt meg burde, wiill ieg ßetthe det indtt hoess hans konn. mt. sielff, huadtt hans kon. mt. wiill. Jeg skall wdj thenne sag giørre, epther som myn bryst kandt finndis, att ieg wiiere haffuer brugt mitt pannt, enndt mynne pantthe breffue formelder; wiill ieg ganndskee wnderdanligen retthe megh epther konn. mt. egenn wiilge. ßedinddis tiig ther for gierne, att thu wille haffue thenn wimage och wiille mett Jahan Friiss, her Otthe¹⁾, ßarbj wiille giiffue kon. mt. thette tiill kennde. Och att ieg skulle gaa wdj retthe mett konn. mt., som er myn øffriighedtt. . . . [i]eg ...eg wnderdanligenn tiill konn. mt. som tiill myn naadiigste herre, hans kon. mt. wille icke dett begierre. Jeg wiill dog retthe meg epther konn. mt. egenn wiillie her wdj. Thu ville och paa dett høgeste wnnndskylle meg hoess kon. mtt, att jeg icke sielff møder. Jeg wedtt, meg burde for dett mynste budtt, kon. mt. sennde meg, att komme, huor kon. mt. meg haffue wiilde, som ieg och altiid gierne wiill som end hørßon(!); men myn leyliighedt, epther som hund begiiffuer siig nu, som ieg och før haffuer tallet mett diig, da kanndtt ieg icke giørett.

S. 431

Mynn broder Eskiildtt skall och well wiierre siige diig myn notorfft. Kiere her Mogens, thu wiille nu mett thisße andre, her Otthe, Jahan och flere aff raadett, som myn broder skal och bede tiill, thale konn. mt. tiill, myn fruues naade och hertug Frederick, att the wiille were myn naadiiste herrer och dronning, och thu wiille giørre thinn ydderste flitt her wdj. Huor ieg kunde tienne tiig jgienn, om dett worre wdj myn macktt, wiille ieg gierne giørrett epther myn ringe formuue, och wiill haffue tiig Gudtt befalett. Schreffuitt paa Giisselfeldtthenn 15. dag junij aar etc. mdlvij.

Peder
Oxee.

(Paa en indlagt Seddel følgende med samme Skriverhaand som Brevet:)

Kiere her Mogens, siiden thette breff wor schreffuitt, kom myn broder wdj dag tiill meg och gaff tiill kennde, att kon. mt. icke hagde faaetth dett breff, ieg haffde schreffuitt hans kon. mt. tiill, som jeg wiille, att her Otthe skulle haffue andtuordett hans kon. mt., mens nogen aff raadet raadde, att ieg sielff skulle komme enndt nu dere. Szaa haffuer ieg nu saugdt myn broder myn leyliighedtt, som hand skall wiierre siige diig. ßedendis gierne, thu wiillt nu hielppe och føye altinng tiill d[ett] beste. Om de bønnder, som er der att klage offuer meg, ieg wiill thett gierne wndgieldede, huess meg bør mett retthe. Myn fogett er der, hand maa gaa wdj retthe met dennom; skall well icke myn skyldt finndis. Jeg haffuer och faa[itt] hannom, huess beuissninger ieg wiste, dee wiille klage.

(Bagpaa Brevet: Seglet, Udskriften og Mogens Gyldenstjernes Paaskrift:)

Erlig och welbyrdig manndtt och strenge riidder, her Mogens Gyllennstiern tiill Stiernneholt, myn ßønnderliig gode wenn, vennliigenn.

Per Oxis vndskiillyng, tet hand icke møtte k. mt. steffnyng.